

RIJEČ UREDNIŠTVA

Dragi vjeroučitelji!

Ovim brojem „Kateheze” nastavljamo svojedobno najavljenу tematiku: mladi kao objekt i subjekt katehizacije. Budući da se kod nas pod tim vidom, unatoč lijepom broju pastoralno-teoloških časopisa, ipak relativno malo objavilo, samim tim ovaj broj ili, još bolje, ovo godište „Kateheze”, bit će znatan doprinos katehetskoj stvarnosti unutar naše pokrajinske Crkve.

Pod tim je vidom uredništvo našeg časopisa tražilo suradnike, ljude koji nisu samo teoretičari nego su izravno uključeni u katehetsku praksu i to dobrim dijelom kao katehete mladih. Njihov zadatak nije bio u tome da nam samo ispričaju što i kako rade nego da razmišljaju nad svojim djelovanjem u perspektivi budućnosti solidno sagledavajući stvarnost u kojoj žive i djeluju. Evo, upravo su iz toga razmišljanja nikli prilozi koji vam stoje na raspolaganju. Ne treba zaboraviti da to nije ni prvi ni posljednji broj „Kateheze” koji se služio ovom metodom. Možda su prerano i, vjerujem, dosta neuvjerljivo neki naši katehete dobili dojam da se „Kateheza” bavi problemima samo s teoretske strane. Onaj koji iskreno razmišlja nad svojom pastoralnom mukom, onaj koji bi tu muku želio nekako riješiti ili u najmanju ruku s nekim podijeliti, ne može imati ovakav sud o ovom časopisu. Bilo bi ovdje suvišno navoditi objavljene priloge i imena naših suradnika koji su izravno uključeni u pastoralno djelovanje naše Crkve te na svojoj koži osjećaju što znači katehizirati. Dovoljno je uzeti prošle brojeve pa i cijela godišta, prolistati ih, makar i površno, da se čovjek uvjeri kako su neke stvari dobrim dijelom neosnovane, a možda, na žalost, koji puta i zlonamjerne.

Mislim da ne bi bilo dobro, a vjerujem bilo bi i ponižavajuće obraćati se našim katehisticama i katehetama kao da nemaju nikakve ni teološke ni pedagoške informacije ni formacije. Svi oni koji katehiziraju, dobrim dijelom su teolozi ili školovane katehistice. Znači li to da njihovu spremu i izobrazbu treba obezvrijediti, ignorirati kao da je nije bilo, početi od početka kao da ono dosadašnje nije imalo nikakvog smisla. Ako je to tako, onda bi trebalo ozbiljno i temeljito preispitati formativni curriculum naših pastoralnih djelatnika. Ja osobno nisam u to uvjeren. Svaka od naših postojećih teološko-katehetskih institucija ima prvenstveno za cilj da stvori dobre pastire. Svrha pak „Kateheze” jest da nastavi taj informativno-formativni karakter naših pastoralnih djelatnika, koji je dobro započet, ali treba biti dobro i nastavljen. Na trenutke,

a mislim da smo u pravu, služimo se onom Pavlovom: „dok ste bili kao djeca...” Istina je da je čovjek sklon da radije prihvaća tetošenje nego napor, ali je također istina da „kraljevstvo Božje pripada silnicima”. Pastoralna djelatnost zahtijeva napor, zahtijeva razmišljanje, planiranje, nastojanje, iskušavanje. Nije sve u „receptima” niti u tzv. „praktičnim” stvarima. Zar nije praktično i to da je kateheta svjestan da je njegov posao dobro osnovan i teološki i pedagoški, da ima pouzdane smjernice za društveni ambijent u kojem katehizira, da su njegove metode u skladu s pedagoškim dostignućima, da je njegovo planiranje osnovano na načelima suvremene didaktike, odnosno katehetske metodologije. Tko tim stvarima i s kojim pravom može i treba osporavati vrijednost? Da li igdje na svijetu postoji ijedan katehetski stručni časopis koji si to ne bi žudno priželjkivao? Uostalom, treba imati pouzdanje i u uredništvo ovog časopisa. Ono stalno drži ruku na bilu svjetskih katehetskih zbivanja. Pedesetak časopisa koji pristižu u ovo uredništvo te velik broj drugih publikacija s ovog područja, znak su da nam nije stalo do bilo kakvih stvari, nego do solidnih i provjerenih. Ako se raspravlja o nekim postavkama koje nisu provjerene, to autori kažu bez uvijanja i mislim da je to pošteno.

Dobro je da se neke stvari povremeno objasne. Mi nismo protiv kritike. Dapače, volimo je, ali bi nam bila mnogo draža kad bi bila solidno osnovana, kad bi se autoru priloga ili samom uredništvu argumentirano uputila primjedba. Vjerujem da nitko od nas ne strahuje od toga, ali isto tako vjerujem da je svatko od nas spreman „porazgovarati” bilo pismeno bilo usmeno s osobom kojoj je stalo do toga da poboljša našu katehetsku praksu.

Svrha ovog katehetskog časopisa, pa i svakog njegovog priloga sastoji se upravo u tome. Samo onaj koji zna što znači istraživati, danima i danima sjediti nad nekim problemom, razmišljati o njemu, konzultirati mnoštvo časopisa, studija, ljudi ove ili one struke, zna i vrednovati napisanu stvar. Iz te svijesti uredništvo od srca zahvaljuje sve većem krugu osoba koji se iskreno zanimaju za „Katehezu” bilo da u njoj izravno surađuju kao člankopisci, bilo da je rado čitaju, bilo da joj šalju svoje primjedbe s nakanom da je poboljšaju. Ovaj broj kao i mnogi prijašnji nose na svojim stranicama nova „pastoralna” imena: dr Nikola Hohnjec, prof. Ivan Cvitanović, prof. Šimun Ćorić. Dat ćemo sa svoje strane sve da njihov broj bude sve veći, njihova suradnja sve pouzdanija. Pod tim vidom zahvalni smo bilo kome tko se osobno ponudi za suradnju ili nam preporuči nekoga tko bi htio objavljivati svoje pastoralno-katehetske priloge u našem časopisu.

Što da se konkretno kaže o ovom broju „Kateheze”? Vjerujem da je više nego obilat. Kvalitet njegovih priloga mogao bi priželjkivati bilo koji drugi svjetski katehetski časopis. Pisani su iz ljubavi i iskrene želje da se iznese osobno iskustvo kako bi se pomoglo drugome. Krati su uvjerljivim sadržajima uz bogatu literaturu za one koji imaju interesa i volje da prošire svoje spoznaje i prodube svoja iskustva. Svaki je na svoj način obogaćenje. Jedina nam je želja da katehete čitaju članke s istim osjećajima s kojima su ih autori sastavljali!

UREDNIŠTVO